

Arrest

nr. 185 496 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, geboren te Beni Saf op X.

Op 9 november 2013 maakte verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, naar aanleiding van een winkeldiefstal.

Op 9 november 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tevens besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Op 11 april 2014 trad verzoeker in het huwelijk met mevr. H. H., van Algerijnse nationaliteit, die in het bezit is van een B-kaart.

Op 4 april 2014 maakte verzoeker opnieuw het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, naar aanleiding van het besturen van een verdacht voertuig.

Op 5 april 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 maart 2016 maakte verzoeker opnieuw het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, naar aanleiding van een winkeldiefstal.

Op 14 maart 2016 herbevestigde de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2015.

Op 5 december 2016 werd verzoeker betrapt op illegaal verblijf. Diezelfde dag werd verzoeker in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit bevel is inmiddels definitief.

Dezelfde dag besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: R.

voornaam: A. E. A.

geboortedatum: 26.07.1988

geboorteplaats: Beni Saf.Ain.Temouchent

nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, ALIAS:

alias A. M.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.12.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste hem betekend werd op 23.04.2015 (bijlage 13, herbevestigd op 14.03.2016).

wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Ten laste van betrokkene werden reeds volgende PV's opgemaakt:

- PV HA.37.L6.002370/2013 door PZ Heusden-Zolder voor aanzetten tot ontucht

- PZ HA.60.L1.000660/2016 door PZ Limburg Regio Hoofdstad voor drugs/verkoop
Onder zijn alias Ayub Michal werd ten laste van betrokkene volgende PV opgemaakt:
 - PV MO.12.L1.032126/2013 door PZ Bergen-Quevy voor winkeldiefstal
- Gezien het winstgevende karakter van sommige van deze feiten, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om al deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes regularisatieaanvraag op grond van humanitaire redenen werd negatief afgesloten. Het feit dat betrokkene gehuwd is en samenwoont met een legaal in België verblijvende Algerijnse onderdane Hamdi Meymoune (geboren op 30.07.1992) en met haartwee kinderen Hajar Remini (geboren op 12.11.2014 te Hasselt van Algerijnse nationaliteit) en Insaf Remini (geboren op 25.11.2016 te Hasselt van Algerijnse nationaliteit) heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure impliceert geen beëindiging van de familiale relaties en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en dochters. Het staat zijn echtgenote en dochter tevens vrij om hem op te zoeken in hun herkomstland gedurende de scheiding en zelfs om hem te volgen naar Algerije. Bovendien heeft betrokkene verscheidene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Uit bovenstaande opgesomde veroordelingen blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het supérieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en de openbare orde, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :

- 1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 74/14 §3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
- 2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel

1.Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.“

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het feit dat over verzoeker enkele PV's werden opgesteld niet ipso facto betekent dat hij deze feiten zou gepleegd hebben.

Dat verzoeker zich kan beroepen op het vermoeden van onschuld tot het tegendeel bewezen is. Dat aangezien de betrokkenheid van verzoeker bij deze feiten niet werd aangetoond, hij onschuldig is tot het tegendeel is bewezen.

Dat in afwachting daarvan er geen gevolgen kan verleend worden aan deze PV's.

Dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en de rust van de burgers zou verstoren.

Nergens wordt gemotiveerd dat verzoekers gedrag kan vallen onder dwingende redenen van openbare veiligheid die de verwijdering kunnen rechtvaardigen. (rvv arrest nr. 93745 dd. 17/12/2012)

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Zo werd verzoeker niet vervolgd voor de aangehaalde feiten.

Ook de natuur van de feiten op zich is onvoldoende om aan te nemen dat er een gevaar voor de openbare orde zou bestaan.

Het louter verdacht zijn van de feiten of zelfs een veroordeling (hetgeen in casu zelfs niet aan de orde is) hiervoor volstaat niet om te motiveren dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. De maatregelen van openbare orde moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. De verwerende partij heeft geenszins het persoonlijk gedrag van verzoekende partij onderzocht en heeft zich er mee vergenoegd te verwijzen naar het aanhoudingsmandaat om te motiveren dat verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Bovendien is er geen sprake van enige veroordeling in hoofde van verzoeker.

Men kan dan ook niet zeggen dat verzoeker een risico vormt voor de openbare orde.

Dat het inreisverbod dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Een zelfde redenering geldt voor de artikelen art. 74/14, §3, 1° en art. 74/14, §3, 4°. De bestreden beslissing verwijt verzoeker het grondgebied niet verlaten te hebben na het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.04.2015.

Verzoeker is al geruime tijd in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf.

Dat ook die feiten niet mee in aanmerking werden genomen bij het motiveren van de beslissing.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Verzoeker werd niet gehoord omtrent het inreisverbod.

Verzoeker heeft niet de mogelijkheid gehad om de informatie waarop verwerende partij zich steunde voor het inreisverbod te bestuderen.

De rechten van verdediging van verzoeker werden dan ook geschonden.

In de beslissing wordt onvoldoende gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod 3 jaar bedraagt.

De bestreden beslissing oordeelt dat een duur van 3 jaar proportioneel is en motiveert dit als volgt:

“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en de openbare orde, meer dan proportioneel.”

Bijgevolg wordt de duur van het inreisverbod op dezelfde gronden gesteund als het inreisverbod zelf.

Vooreerst steunt men zich opnieuw op het feit dat verzoeker de openbare orde zou schaden hetgeen in de huidige omstandigheden niet correct en niet pertinent is, zoals hierboven uiteengezet.

Ten tweede steunt men zich opnieuw op het feit dat verzoeker op illegale wijze in België heeft verbleven en het land niet heeft verlaten. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verzoeker de voorziene verblijfsprocedures heeft ingediend en in afwachting van de behandeling van deze procedures op het grondgebied werd gedoogd. Dat uiteindelijk na al die jaren verzoeker hier is opgegroeid en geen andere thuis kent dan in België. Dat verzoeker bovendien getrouwd is in België met een legaal verblijvende partner en dat zij samen twee jonge kinderen hebben. Dat verzoeker dan ook geldige redenen aanhaalt waarom hij het land niet heeft verlaten.

Dat aldus niet alleen het inreisverbod zelf maar ook de duur van 3 jaar onvoldoende wordt gemotiveerd en dat ook die beslissing niet is genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier zodat ook op dit punt een schending van het middel kan vastgesteld worden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen: zij is genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Feitelijk zet deze beslissing uiteen dat verzoeker niet het Rijk heeft verlaten ondanks de meerdere bevelen die aan hem werden uitgereikt, verwijst de bestreden beslissing naar de verschillende strafbare feiten waarvoor een proces-verbaal werd opgesteld gepleegd op verschillende tijdstippen en legt de bestreden beslissing uit dat hierdoor de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en bespreekt de bestreden beslissing de familiale omstandigheden van verzoeker.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.3. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt:

§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker kan de schending van deze bepaling niet dienstig aanvoeren nu de bestreden beslissing de afgifte van een inreisverbod betreft en geen verwijderingsmaatregel is. Het aan verzoeker uitgereikt bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is niet het voorwerp van huidig beroep en tegen deze beslissing heeft verzoeker geen vordering tot nietigverklaring ingediend. Dit onderdeel is onontvankelijk nu de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, bepaling waarvan de schending niet wordt aangevoerd.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet dat luidt ten dele:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

Uit het middel blijkt dat verzoeker uitvoerig kritiek geeft op de motieven van de bestreden beslissing die stellen dat hij een gevaar is voor de openbare orde maar voorbijgaat aan het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat geen gevolg werd gegeven aan eerder gegeven bevelen. De duur van het inreisverbod werd slechts op drie jaar bepaald zodat de verwerende partij de bestreden beslissing kon nemen zelfs indien verzoeker geen gevaar voor de openbare orde vormt. Dit motief volstaat op zich om de bestreden beslissing te schragen en verzoeker weerlegt dit niet. Het motief is correct en vindt steun in het administratief dossier.

Overigens stelt verzoeker ten onrechte dat verwerende partij geen gebruik kan maken van de inhoud van de proces-verbalen waarnaar de bestreden beslissing verwijst omdat geen vervolging en geen veroordeling blijkt. Uit het administratief dossier (administratief verslagen vreemdelingencontrole) blijkt dat onder meer de winkeldiefstal van 14 maart 2016 door verzoeker niet is betwist vermits hij de winkel vergoedde, dat met betrekking tot de winkeldiefstal van 9 november 2013 verzoeker betrappt werd van diefstal van een draagbare computer en weigert te antwoorden op de vragen gesteld door de verbalisanten en dat verzoeker zich illegaal in het Rijk bevond op 5 december 2016. Door thans eenvoudigweg de strafbare feiten te ontkennen zonder begin van enig bewijs zoals bijvoorbeeld een kopie van diens verhoor waar hij de feiten zou ontkennen, weerlegt verzoeker niet de vaststellingen van de verbalisanten. Derhalve zijn de motieven ter ondersteuning van de stelling van de verwerende partij

dat verzoeker een ernstig risico vormt voor de schending van de openbare orde niet kennelijk onredelijk. Evenmin weerlegt verzoeker het motief dat stelt dat hij hardnekkig in het Rijk op illegale wijze wil verblijven. Dit motief vindt steun in het administratief dossier gelet op de verschillende bevelen die aan verzoeker zijn uitgereikt en overigens, net zoals het eerder gegeven inreisverbod van 9 november 2013, beslissingen die nooit door verzoeker werden aangevochten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat bijgevolg ook de duur van het inreisverbod werd gemotiveerd: er wordt verwezen naar diens hardnekkig illegaal verblijf, correct naar het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker vormt,

Voorst kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat hij werd gedoogd om in het Rijk te verblijven gelet op de verschillende bevelen aan hem uitgereikt, wat blijkt uit de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dat hem ter kennis is gegeven op dezelfde dag als de bestreden beslissing en waartegen verzoeker geen beroep heeft ingediend zodat deze motieven definitief zijn. In die beslissing wordt onder meer verwezen naar het bevel van 23 april 2015 dat herbevestigd werd op 14 maart 2016.

Waar verzoeker erop wijst dat hij al “jaren” in het Rijk verblijft en dat hij “geen ander thuis kent dan in België”, zonder te preciseren sedert wanneer zijn verblijf dateert kan uit het administratief dossier enkel worden afgeleid dat hij sedert 2013 in het Rijk verblijft en datzelfde jaar reeds een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt kreeg. Van enig gedoogbeleid is geen sprake.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat er rekening is gehouden met het gezinsleven dat verzoeker in illegaliteit heeft opgebouwd en volstaat de vaststelling dat verzoeker het motief dat stelt “*De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procédure impliceert geen beëindiging van de familiale relaties en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en dochters. Het staat zijn echtgenote en dochter tevens vrij om hem op te zoeken in hun herkomstland gedurende de scheiding en zelfs om hem te volgen naar Algerije.*”, niet weerlegt of zelfs niet bekritiseert.

In de mate dat verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord, is volgens de opmerking van de verwerende partij correct en maakt de Raad deze zich eigen:

“In zoverre de verzoekende partij nog kritiek levert op het feit dat zij niet gehoord werd voorafgaand aan de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, deze beginselen niet onverkort gelden, Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.”

Verzoeker kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat diens rechten van verdediging geschonden zijn.

Er kan besloten worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet correct werd beoordeeld of geen juiste feitenvinding werd gedaan. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk en proportioneel genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet voorhanden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. Het tweede middel luidt:

“2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel

Verzoeker roept tevens de schending van het redelijkheidsbeginsel op.

Dat verzoeker immers al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Verzoeker is reeds geruime tijd in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf.

Verzoeker heeft zijn leven in België vorm gegeven en heeft hier de mogelijkheid gehad te huwen en kinderen op de wereld te zetten, dat het in die zin begrijpbaar moet zijn dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 23.04.2015 werd betekend.

Dat verzoeker al vele jaren in België heeft verbleven in afwachting van de afhandeling van zijn hangende procedures.

Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichts de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoeker ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt hen nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat dit in casu ten zeerste het geval is nu hem een een inreisverbod van 3 jaar wordt betekend enkel op basis van enkele opgestelde PV's in het ANG-systeem, terwijl verzoeker nooit vervolgd of veroordeeld is voor deze feiten. Dat verzoeker zich hier zelfs niet op heeft kunnen verdedigen.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

~ ~

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Hij beperkt zijn betoog tot het herhalen dat hij al "jaren" in België verblijft zonder te preciseren sedert wanneer, dat hij ongemoeid werd gelaten wat ingaat tegen de verschillende uitgereikte bevelen die zich in het administratief dossier bevinden. Van enig algemeen gedoogbeleid is in casu geen sprake. In essentie herhaalt verzoeker de grieven van het eerste middel zodat voor de beantwoording ervan het volstaat te verwijzen naar de bespreking onder punt 2.2.

Met dergelijk betoog toont verzoeker niet aan dat het doelbewust negeren van bevelen en het zich nestelen in illegaal verblijf een verblijfstitel tot gevolg kan hebben en dat bijgevolg de bestreden beslissing onredelijk zou zijn genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN